

Pomázi Ágoston – A vadászkutyák kialakulása, használata

A vadászat az emberiség fejlődéstörténetétől elválaszthatatlan. Kezdetben minden bizonnyal a létfenntartást szolgálta a vad elejtése. Húsa táplálékul, bőre meleget adó öltözékül szolgált. Erre az időszakra tehető a kutya ősének laza kötődése az emberhez, aminek feltehetően az egymásra utaltság volt a motiváló tényezője.

Az ősember hamarosan felfedezte, hogy a farkas nem mindenkor jelent konkurenciát, sőt az esetek többségében segítséget jelentett. A vadászati szokásaik között sok volt a hasonlóság. Az ősember hordákban, míg a farkas farkákban hajtotta és ejtette el zsákmányát. A farkasok egyre gyakrabban tartózkodtak az ember alkalmi táborhelyei közelében, ott eltakarítva a csontokat és egyéb hulladékokat. Ebben az időszakban a kapcsolat még csak esetleges és viszonylag távolinak mondható, vagy is az ősember eltúrta és már nem félt a körülötte ólálkodó ragadozóktól, a farkasoktól. Így az állatokban is kialakult a hajlam, hogy az embert kövessék. Az ember egyre jobban megismerte "kísérőit" és felhasználta a farkasok különleges jelző képességét, a vad felkutatási hajlamát és a terület védelmi készségét. Feltételezhető, hogy az elpusztult farkas szülők kölykeit magukhoz vették, felnevelték és szelídítették. Az így nevelt egyedek már fokozatosan szelídebb utódokat nemzettek. Az ember pedig fokozódó ambícióval próbálta elképzeléseinek és céljainak megfelelően alakítani a már mellette élő "kutyát". tulajdonképpen ezek voltak az első vadászkutyák. Ennek szellemében folyamatosan elmélyült az ember és kutya közti kapcsolat. Megkezdődött a céltudatos szelekció és a tenyésztés is. Egyidejűleg a vadászat célja is kezdett megváltozni. A társadalmi és gazdasági fejlődés során a vadászat már nem csupán a létfenntartást szolgálta. Egyre inkább az ember kultúrájának részévé vált. A kor szellemének megfelelően szolgálta a test edzettségének fenntartását, sok esetben a háborúra való felkészülést, de jelentős szerepe lett a szórakozásban, a minden emberben többé-kevésbé meglévő agresszivitási hajlam levezetésében is. Ezzel egyidejűleg változtak a vadászati szokások, módok és eszközök. A dárdát, nyilat, íjat kiszorította a lőfegyver vadászfegyverként alkalmazása. Ezt követően értelem szerűen kialakultak a mindenkori céloknak leginkább megfelelő fajták.

A középkorban a vadászat jellemzően a tehetősebb réteg kiváltságává és szórakozásává vált. Nem ritkán a társadalmi összejövetelek, a politikai és kulturális élet elengedhetetlen részét képezte. Ehhez a korhoz köthető a különböző fajta vadászkutyák tenyésztése annak függvényébe, hogy milyen vadra és milyen vadászati módokkal kívántak vadászni. A tenyésztőket két alapvető szempont motiválta, mégpedig a szemmel (vizuálisan) és orral (szimat alapján) vadászó fajták elterjesztése. Kialakították a rejtőző vad felkutatására alkalmas vizslákat, hajtó ebeket és a sebzetten elmenekülő vad keresésére használható fajtákat, a vérebeket.

Az idő múlásával a gondolkodásmód és a környezet változásával összefüggésben a vad fokozatosan, mint "nemes ellenfél" tűnik fel, nem pedig a vadászatnak mint eseménynek - a "kelléke".

Érdeemes megfigyelni, hogy a vadász és a vad kapcsolatában a mai napig fellelhetők azok az ősi ösztönök, hajlamok, amelyeket eltérő mértékben, de minden ember magában hordoz. Ezek a vad űzése, elejtése, birtokba vétele, amik a vadász számára dicsőséget, kitartásáról, rátermettségéről tanúbizonyságot jelent.

Ugyancsak érdekes párhuzam figyelhető meg a vadászkutya és a vad kapcsolatában is. Itt azonban nem hagyható figyelmen kívül az ember domesztikációs és tenyésztői tevékenysége, amikor is a kutyát fokozatosan "eszközzé" tette és az ősi ösztöneit, mint a vad űzése, elejtése birtoklása- korlátok közé szorította és a mai napig ezt teszi. Ennek értelmében a kutya ősi öröklött hajlamait az ember végérvényesen szolgálatába állította és a mindenkori vadászati elvárásoknak megfelelően irányítja tenyésztésüket.

Hagyományos vadászati módok és vadászkutyái

E témában, "Különleges vadászati módok és vadászkutyái" címmel sorozat jelent meg lapunk hasábjain ez év március, április és májusi számokban. Így most csak azokra a témakörökre térek ki, amelyeket ott nem érintettem.

Falkavadászat, falkászat és kopászat

Az egyike a legrégebbi vadászati módoknak. A kutya háziasítását nem sokkal követte a lóé is.

Természetesen - hasonlóan a kutyához - a ló is elsőként a vadászatban segítette az ember tevékenységét. A ló használatával megnyílt a lehetőség a gyorsabb vad fajok egyedeinek elejtésére is. Feltételezhető, hogy a kutya és ló közös használatából kialakuló vadászati formát eleinte a sivatagi és sztyeppés síkvidékeken alkalmazták. Valószínű, hogy a kutyák szerepe volt a rejtőző vad felkutatása és hajtása. A ló és lovasa igyekezett a hajtott vadat utolérni és elejteni. Ekkor még a végcél a vad húsa volt, tehát a vadászat e módja a megélhetést volt hivatott szolgálni. Nyilván ez lehetett a falkavadászat ősi formája. Az idők folyamán, mint minden ez is számos változáson ment keresztül. első írásos emlékek a XII. századból maradtak az utókorra. Ez időre jellemző volt, hogy csak nyúlra és szarvasra gyakorolták a hajsztát. A rókavadászatról csupán a XVIII. Században tesznek említést a feljegyzésekben. Mint az írásos emlékekből kiderül a legjobb - kutyát, lovat és embert próbáló - vadászat a róka hajtása. Ettől kezdve már egyértelmű, hogy nem a zsákmány mint táplálék, hanem annak hajszolásában rejlő élmény a lényeg.

A vadászati mód átalakult és egy sportos vadászlovaglássá változott. Eleinte bárki élhetett a lehetőséggel, akinek erre a célra megfelelő lova és kutyái voltak. A társadalmi változások azonban ennek idővel gátat vetettek, mert a föld a földesuraké volt, ami a köznép kiszorítását jelentette és úri passzióvá vált a falkászat.

Újbóli változásokat hoztak az európai forradalmak és az azt követő átalakulások. Megjelent egy új réteg a polgárság, amely e szórakozásból is ki akarta venni a részét. Nem csupán a kaszinók szaporodtak gomba módjára, hanem a vadásztársaságok is. A sok vadász és a tömeges vadászatok a vadászterületeket folyamatosan zavarták, a vad félénk, bizalmatlanná vált és fegyverrel az elejtésük szinte reménytelenné vált. Ez azt jelentette, hogy a hagyományos vadászati módok a megnövekvő vadászati nyomást már nem tudták kielégíteni.

A lovaglás ebben az időben az ember természetes velejárója volt, így kialakulhatott szervezett formában a falkavadászat, mint vadászati mód. Ez rövid időn belül a vadászatot a sport teljesítmények irányába vitte. A felugró rókának előnyt biztosítottak azzal, hogy a falkát csak hideg nyomon engedték hajszára.

Magyarországon az ősi, már a honfoglaláskor is meglévő kopókat a XV.-XVI. Században rendkívül károsította és az egész falkászatot, mint sportot beárnyékolta az új szemlélet, a "vérengzés" kialakulása. Szelindekkel keresztették a kopókat, amiktől ezek leszármazottai vérengzőkké váltak és bármely vadat gazdáik biztatására képesek voltak elejteni, olykor széttépni. Ennek eredménye lett, hogy a kopóval való vadászatot törvényileg betiltották, valamint az ősi magyar kopó fajta teljesen kiveszett.

Az újbóli falkavadászatot gróf Széchenyi István kezdeményezte. 1825-ben Angliából hozatott saját célra falkát Nagycenkre, amely 12 rókakopóból állt. Ezt követően az 1830-as években Fótton, gróf Károlyi Istvánnak volt jelentős falkája. Ez idő tájt Nyugat-Magyarországon herceg Eszterházy Miklós tartott nagyobb kopófalkát róka hajtásokra és egy kisebbet nyúlra.

1840-ben Kisbéren gróf Batthyány Kázmér rendelkezett jó nevű falkával.

A szabadságharc után az 1850-es évek elején alakult csákon újból a falkasport, amely gróf Batthyány László nevéhez fűződik. '860-ban a csáki falkászok egyesültek a pesti falkászokkal és létre hozták a Csáki-Pesti Falka Társaságot, amely 1862-től a Pesti Kopóvadász társulat néven futott tovább.

1872-ben alapították a Rákosi Rókafalkát, amelyet a bécsi udvar is támogatott. Erzsébet királynénak Gödöllőn volt saját falkája.

Az I.vh. alatt visszaesett a falkászat Magyarországon. Az 1920-as években Somogy megyében indult újra a vonszalék utáni falkászat. 1926-ban megalakult az Őrkényi Rókafalka Társaság. Az 1920-as évek végén ismét fellendült a róka és szarvas természetes körülmények közötti hajtása.

A II. világháború után a falkászat elsősorban politikai okokra visszavezethetően teljesen megszűnt hazánkban.

A hagyomány őrzése azonban erős volt. Egy maroknyi csapat - elsősorban a régi huszár tisztekből - tovább folytatta a lovas sport e nehéz ágazatát, az úgynevezett Hubertusz lovaglásban, ahol zömében kutya nélkül, mű rókára "vadászva", kijelölt terepen rendeztek tereplovaglást. Ez már valójában, a lovas sport és turizmus új ágazatának kialakulását körvonalazta.

A közel múltban 1980-as években Hevessy Barna Kékkúton tartott, napjainkban pedig Capári Róbert Sümegen tart fenn francia kopókból álló falkát. Ezek a kutyák ánizs szag követésére vannak idomítva és így dolgoznak a vadászlovaglások alkalmával, mindenki öröme és élvezetére. A falkát egyre többször és több helyen láthatjuk munka közben, rendezvényeken, bemutatókon és időnként film forgatásokon is.

Az eddig leírtakból látható, hogy a falkavadászatot sok minden befolyásolta. Elsősorban az adott ország hagyományai, a területi adottságok, a vadállomány milyensége és a vadfaj, amire gyakorolták e vadászati formát. A falkászat történhetett vadon élő szarvasra, zárttéri szarvasra, nyúlra és rókára. Néhány országban őzre, vaddisznóra is hajtottak, sőt Franciaországban még szárnyas (túzok) vadra is.

A falkavadászat lényege és szépsége valójában abban rejlik, hogy a kopók a lovasoktól és a lovaktól függetlenül, önállóan dolgoznak attól a pillanattól kezdve, ahogy a vad nyomára akadnak. Így az üldözött vad és a falka határozza meg a terepet, az iramot a lovasoknak. Ez által a falka biztosítja a vadászat élvezetes, lendületes voltát.

A klasszikus falkavadászat lényege, hogy a kopó az első, minden más csak utánuk következhet.

MILYEN LEGYEN A FALKA ?

Alapkövetelmény a falka kialakításakor, hogy homogén legyen, ami azt jelenti, hogy kizárólag egy fajtából álljon. Úgy külső, mint belső tulajdonságaikban egyforma kutyák alkothatnak egységes falkát.

A falkában dolgozó kopóktól elvárjuk, hogy a falkamesternek engedelmesskedjenek és ragaszkodjanak hozzá.

Fontos, hogy egy-egy falka csak egyféle szagra dolgozzon. Ez lehet természetes szag, pl. róka, nyúl és lehet mesterséges szaganyag.

A nyomon rohanó falka a falkamester kürt jelére vagy más parancsára megállítható és helyben marasztalható legyen.

MILYEN KOPÓKAT ALKALMAZTAK AZ EGYES VADFAJOK HAJTÁSÁRA ?

A kopó fajták kiválasztásánál és a falka összeállításánál döntő jelentőségű, hogy milyen vadfajra kívántak vadászni. Ez egyben a terep adottságaira is megfelelő támpontot nyújtott.

Nyúlra mindenkor kistermetű kutyákat alkalmaztak, (kivéve a nagy kiterjedésű síkságokat, ahol inkább az agarászat terjedt el) mert az apróvadban gazdag dombvidékeken, dús növényzetű síkságokon vagy erdős területeken a nyúl el tud bújni. A bozótból csak a kistermetű kopó képes kiugratni. (A leggyakrabban használt fajták: Basset artésien normand, Basset hound, Artoisi kopó és a több hasznosítású Beagle, nyuláskopó.

Rókára, a közepes termetű kopók a legalkalmasabbak. Nagy fedettségű területen rendezett hajtásokhoz a Beagle és a nyuláskopó használatát javasolták.

Szarvasra kizárólag nagytestű kopókat használtak és ahol nem tiltott ez a vadászati mód ma is ezeket alkalmazzák. Ide tartoznak a Nagy francia kopók, a Nagy francia trikolór kopók és a Júrai kopók.

KOPÁSZAT

A kopók másik jelentős része nem falkában, jobbára egyedül, vagy néhány egyedből álló csoportban dolgozik.

Régen előszeretettel használták nagyvad fajok egyedeinek egyéni vadászatánál ezeket a kutyákat. Nem ritkán a medve, farkas, hiúz, vaddisznó vadászatok hőseivé váltak. Ma hazánkban kiemelkedő az Erdélyi kopó munkája. A II. világháború után a kihalás veszélye fenyegette Erdélyben, mivel a magyarságot szimbolizálta és irtották tűzzel-vassal.

Eredetileg két változatban - rövid és hosszú lábú, valamint fekete-fehér, fekete-fehér-cser, és sárga-fehér színekben - tenyésztették. Ezt a tenyésztői hagyományt próbálják a mai tenyésztők is feleleveníteni.

A mai alkalmazási területük a vaddisznó hajtásokban és a sebzett nagyvad után keresésében lehetséges. ugyancsak ez vonatkozik a Beagle és a tacskókopó munkájára is.

Sajnos meg kell jegyeznem, hogy ma a tenyésztői munkát nagyban befolyásolja, sőt irányítja a divat, ami természetesen a munkában nyújtott teljesítmények rovására történik!

Végezetül megemlítendő, hogy a klasszikus falkavadászat tiltott vadászati módnak minősül. A falkászat csak az egyre jobban divatosabbá váló vadászlovaglason vonszalékon dolgozva, az egyéb szabályok betartása mellett űzhető.

A falkavadászat szakirodalmába használatos angol szakkifejezések értelmezése.

-Master: a lovas falkász csoport vezetője, ő a parancsnok, nem ritkán a falka tulajdonosa is egyben. Mindig úrlovas és nem profi.

-Huntsman: ők a hivatásos falkászok. Vezetőjük az első huntsman, irányítja a falkát. Ő mindig jó terület ismerettel rendelkező, kiváló vadász.

-Whipek: ők az ostoros falkászok, akik az első huntsman munkáját segítik.

-Run: a hajtást jelenti.

-Kill: a kegyelemdöfést jelenti.

AGARÁSZAT

A történeti áttekintésekből pontosan kitűnik, hogy az agarászat sokáig párhuzamosan fejlődött, vagy éppen hullámvölgybe került a kopászattal. A jelen sorozatban a már említett ok miatt csupán azokkal a részekkel foglalkozom, amelyekkel nem bocsátkozom ismétlésekbe.

Így elsősorban a hagyományos agarász vadászati módokat és a versenyeket tárgyalom. A magyar agár típusaitól függően egyaránt használatos volt apró- és nagyvad vadászatokon. Használatuk a régmúlt időkben csoportos formában, később párban dolgozva terjedt el.

AGARÁSZ VADÁSZATI MÓDOK

LOVASAGARÁSZAT

Hazánkban a legnépszerűbb agarászatnak számított. Valójában a XX. század elejéig, mint egyéni és társas vadászati módot tartották számon.

A honfoglaláskor és közvetlen utána az agarászat csoportos formában 8-10 agárral zajlott. elsősorban az élelmezést szolgálta. Ez időtájtban az agarászat nyúlra, rókára, őzre, szarvasra és farkasra irányult. A vadászat eleinte úgy zajlott, hogy a lovasok közelében futó agarak a felugró vad láttán azt azonnal üzni kezdték. A lovasok pedig követték agaraikat. Az agarak által utolért és lerántott vagy megfogott vadnak sokszor az időközben oda érkező agarászok adták meg lándzsáikkal vagy szarvas gyilokkal a kegyelemdöfést.

Az idő múlásával az agarászat a nemes urak és uralkodók kiváltsága, egyben passziója lett. Ekkorra már a vadászat módja is változott. Kis csoportos 4-5 agárral, vagy egyénileg lovagoltak ki néhány agárral.

Az adott korokban az agarászat szorosan kapcsolódott a társadalmi tagozódáshoz és a birtok viszonyokhoz.

A XIX. századig a lovasok mellett szabadon lépegettek az agarak, olykor messze elhagyva gazdáikat, mígnem a felugró vadat meg nem látták. Ekkor önhatalmúlag hajszolni kezdték és mindaddig űzték, míg el nem kapták.

A XIX. századtól - főként angol hatásra - az agarak hosszú pórázon a lovak jobb oldalán vezetve követték a lovast. A felhajtott nyúl után ekkor már párban engedték az agaraikat úgy, hogy 200-300 m előnyt biztosítottak a nyúlnak.

Természetes volt, hogy a vezetékhez és a lóhoz az agár kölyköket szoktatni, majd az együttes munkát tanítani kellett.

Az új vadászati szokásokról a vélemények erősen megoszlottak agarász körökben.

Podmaniczky erről így írt: "Sok mozgást kell ugyan az agárkölyöknek biztosítani, de csak felügyelet mellett. Egyébként ajánlatos mindig zárva tartani, mert szabadjára eresztve csavarog és engedtlenné válik. futtatni pedig csak ló mellett szabad."

Detski András ugyanerről így vélekedik: "Nem kell az agarat sem kötni, sem ló mellé kényszeríteni, mert nem a lovas, hanem az agár tudja, hogy mennyi mozgásra van szüksége. Ami meg az engedtlenséget illeti, ha jó, ott lesz, mikor kell."

Csanády (1900) véleménye: "A fiatal agár a mezőre csak egy éves korába kerülhet ki, ahol is az első nyúlra könnyen beugrik, de ezt, ha csak lehetséges el kell kerülni. A kezdeti bevezetésnél mindig pórázon kell a fiatait az öregebbel együtt kivinni és csak akkor elengedni, ha már felöltött a nyúl. Ez azért is jó, mert a kölyök megszokja a pórázt, a ló mellett való járást és azt, hogy a ló körül szabadon is csak 10-15 lépésnyire szaladgáljon."

A népszerű lovas agarászatnak elsősorban a belterjes mezőgazdaság vetett véget, amikor is beszűkültek azok a területek, ahol károkozás nélkül lehetett a vadat lóval és agárral űzni. Másodsorban a II. világháború utáni politikai változások úri passzióvá nyilvánították, ami végleg megpecsételte az agarászat sorsát.

LOVASAGARÁSZAT VADÁSZMADÁRRAL

Az agarászat egy érdekes és izgalmas válfaja a lovas agarászat ragadozó madarakkal.

Ennek lényege, hogy a magasba röpített vadászmadár a terepen jóval előbb észreveszi a rejtőző vadat, mint az agarak. Zuhanórepülésben rávág a prédára. A kisebb vad elejtésére nem volt szüksége segítségre, nem úgy a róka esetében, oda már elkélt az agarak jelenléte, amelyek azt megfogták és megölték. Ez esetben feltétlen szükséges volt a jó ló, amelynek segítségével a vadász mielőbb a viaskodó állatokhoz ért és ha szükséges volt segítette a zsákmány birtokba vételénél.

Az ó- és középkorban a ragadozó madarakkal őzre és szarvasra is vadásztak. A "szárnyas vadászok" ilyenkor a nagyvad szemére vágta, így korlátozva mozgásukat. Az oda érkező agarak a vadat lerántották és a lovas agarász-vadász megadhatta a kegyelemdöfést.

GYALOGAGARÁSZAT

A vad vélt tartózkodási helyét gyalogos agarászok füzéren vezetett agarakkal közelítették meg vagy lesből, takarásban várták a vad mozgását. Az agarakat párban engedték a felkeltett nyúl hajszolására. A jó magyar agárnak "kötelessége" a vad minden áron való elkapása.

E vadászati mód elsősorban a kisbirtokosok és a parasztság köreiből népszerűsödött. A szegény rétegek számára sokáig az agarászat tiltott elfoglaltságot jelentett. Ennek ellenére az orvvadászat eszközeként használták az agarakat és azok korcsait.

Az orvvadászat egy különleges módjaként került feljegyzésre, amikor is a szekérderékből indították a szalmába rejtett agarakat a vad elkapására.

GYALOG ÉS LOVASAGARÁSZAT KOMBINÁCIÓJA

Ilyenkor a gyalogagarászok füzéren vezették agarukat a hajtásban és a lovasok által felugrasztott nyúl vagy róka után, általában párban engedték a magyar agarakat.

DÍJAGARÁSZAT

A hagyományos magyar díjagarászatokon jellemző volt, hogy az agarak hosszú kilométereken át a ló mellett, pórázon ügetve hajtották fel a nyulat. A figyelő ebeket csak 200-300 m-es hátránnyal engedték a nyúl hajszolására.

A párban versenyző agaroknak az űzött nyulat meg kellett fogni kivéve, ha az elérte a rejtő sűrűt, ahol megmenekült az agarak szeme elől.

Amennyiben a versenyző pár nem tudta megfogni a nyulat, úgy kiestek a további küzdelemből.

A hagyományos versenyzési forma rendkívüli állóképességet, kitartást kívánt az állatoktól. Nem volt ritka, hogy a verseny győztesének négy-hat hajtásban is eredményesen kellett szerepelni. Így csak a "győzős" agaroknak volt esélyük, azok pedig soha sem fordultak elő tömegével. Az 1900-as évek elején az anglo-magyar eredményeként megváltoztatták a díjagarászat szabályait és pontozásos rendszerét, miszerint:

- az álló, pihenő agarak elé hajtották a nyulat és így küldték őket hajszára.
- Egy versenynapon maximálisan három hajtásban vehetett részt egy-egy agár,
- A nyulat csak utol kellett érni és nem megfogni.

Ezekkel a módosításokkal az angol agarak, illetve a keresztezett utódaik jutottak előnyhöz, a magyar agár kárára.

Hasonlóan a falkászat sorsához, a II. világháború utáni időszakban az agarászat minden változata is betiltásra került.

További gyakorlása azonban minden tiltás ellenére orvvadászatként fennmaradt. Ennek köszönhető, hogy bár kis populációban a mai napig találkozhatunk az ősi magyar agár típusaival.

COURSING

A szemmel vadászó, gyors kutyákkal több ezer éve vadásznak szarvasra, antilopra, farkasra és nyúlra. A nyúlüldözéses verseny a kelták révén vált népszerűvé.

A nyúlhajsza jelentős mértékben különbözik a vadászagarásztól. Míg a vadászat célja a zsákmány megszerzése (elejtése), addig a hajszában a két kutya egymáshoz viszonyított gyorsaságát és ügyességét mérik össze és nem döntő a zsákmány elkapása, birtoklása.

A régi idők coursing versenyein a kelták nyomkeresőket és hajtókat küldtek a terepre, hogy felkutassák és felverjék a nyulat. Ekkor két agarat engedtek el hajszára. Az ebek munkájának értékelésénél figyelembe vették azt, hogyan kényszerítik fordulásra a nyulat, milyen gyorsak és hogy ejtik el a vadat.

1776-ban rendezték Angliában az első coursing versenyt. Az eddigiek ismeretében szinte természetes, hogy a szabályokat itt is módosították és kapukon áthúzott múnnyúl utáni hajszákat vezettek be.

Napjainkban hazánkban is kezd tért hódítani ez a versenyforma. előnye, hogy nem kell épített versenypálya, időmérő, startgép. Stb. csupán egy szabad mező, de egy futballpálya is megteszi. Könnyen megépíthetők azok a kapuk, amelyeken két egyszerre startoló agárnak, cikk-cakkban a felhúzott múnnyúl után futva, át kell haladni.

A pontozáskor a kapun elsőnek átrohanó agár két pontot, a második egy pontot kap. Amennyiben valamelyik nem halad át a kapun, pont nélkül marad. A pályán akadályok is elhelyezhetők, imitálva a vadászat körülményeit.

PÁLYAVERSENYEK

A XX. század agarászatában hazánkban mind nagyobb szerep jutott e versenyformának. Az 1970-es évektől "újjászülető" agarászoknak csak ez a lehetőség kínálkozott.

A pályaversenyzés nemzetközi szabályok szerint, kiépített pályán, meghatározott távon és pontos időméréssel zajlik. A táv 255 és 1200 m közötti lehetséges. Európában jellemzően 350-480 m közötti távokon versenyeznek. A magyar agaroknak a 680-1200 m-es táv az ideális.

AKADÁLYVERSENY

480 m-es pályán rendezik úgy, hogy 4-5 helyen felállítanak 50-60 cm akadályokat, amiket az agaroknak futás közben át kell ugraniuk..

Az agarászat ma már "csupán" sport, ami a magyar agár tenyésztési kívánalmainak nem tesz maradéktalanul eleget. A magyar agárra sok olyan tulajdonság jellemző, amelyek csak vadászat közben mérhetők. Ezért indult kezdeményezés az ősi magyar agár típusainak megmentésére, a vadászat "vérkeringésébe" való visszakerüléssel. Fontos lenne a hagyományőrzés szempontjából is, hisz a magyar agárral történő vadászat az agarászat történetében is kuriózum számba megy. A vadászati értékei megőrzése mellett, mint idegenforgalmi esemény is számottevő érdeklődésre tarthat számot. Ennek főleg az EU-csatlakozás utáni időkben lenne nagy jelentősége, hisz minden nemzet törekszik arra, hogy értékeit, hagyományait töretlenül őrizze és ősi hagyományait más nemzetekkel is megismertetése.